

Pakalne Adomo Mickiewiczaus
Kaune.

Firmi spindulej tiakanezios saules žibtelejo, kada su drutu musinimis szirdies prisūtiniuose prie tos pakalnes, kuria musi Mickiewicze sawo patamkams ape ja atminima parode. Ritas buvo pagadliwas, kwpas pa-wasario kwpawo, skambeimas musialiu, giedloinas pauskste-lu, lengwas wejalu putinama svejkino tekeima saulutes. Abgirditas czerajeneciu regi-nu, pastowejau valandele, ir kada myste in tolina siekiu per-ejga, lups mano norejo turt zodžius:

Macziau graze pakalne Kauno, To mus lietuviu mesto slauso Zala su kwietkelema lauka O taj pakalne ne menka Jan saule kas siks pradejo kilt, kad pamuciau isztotu ejniant pas manu senuka. Austyne-trinicjez apsywytkusy, suszau-dyne skrybele plazejai brylejai, ilgi batl plaukniat ant pe-czu, turejo stora lada ranko je, ant kuro ramsezevo. Pri-sartine wienas prie kito pasy-swejkino linkteleja galwa wienas kitam.

„Ponas pewnye ne iszcze? pa-klauso senialis.

Esu iz Lenku, izs ana pu-Warszawos, atskiau; wakai-wakare atwazewau in kaunu-pirma karta, o szendien atejau-palankint pakalnes kure tej! Mickiewicze sawo rasztuo-se szlowyna:

„O ar jis pazinojot ji?“

„Pazinojau kajp buwone ne-walo; tariau, jis tiamlikosasz-sugrizau. O jis ponas, paklau-siu, ar jan no senou Kaune?“

„No kiature deszinti kialin-miuu eze giwen, atsiliepe ne-pazistomas, ir cz padesu sawo-kaubus.“

„Taj pewnej pazinojey Adoma Mickiewiczu!“

„Kajp taj, ar pziniojau? Buwo-me tavorvzeje; tas skirtumas-tikta buwo terpmus, kad jis-jaraktorium, o sz prefektu tos-szkalos!“ Tuos paskutinius zo-dzus isztare su pujkumu.

Tropnukas tas ma likos nau-dinguu ma spaake ape wys-ka. Jigau su senolu wajkszine-jau pakalne. Kajp cze tika-s-pakajau ir ludna!

Kada atjewolana atsisve-jimimo nes su gajleszezu giaro-senuko, palej manes ne no-rejo.. Ponas Kawalerian, „ta-re, tejp wadino izs papratime-kozna jaunesniu no sawes, po-kialonej kajp mierkiju, ne-gia-rause t a ikti turjej niegot; bu-sutarszto mislis miegot ni-weli; taj tury but nuwargias. Anksty iszeje o da be pusrut-ka tawo loska praszau pas sa-we, bu bus pakalej ejniant in-miesta; pasydrysniot nor kiek, turyne de ape ka ir kalbet taj-nubos. Givenu wysada sawo-dwarkui, pyrma buwo už mie-sto, o szendien prie mesto. Tejp taj no deszinti miatu Kaunas pasydzydno.“

Mejlej upzraszina priemiuu, o ponas prefeketas emias man-u rankos nuwede pas sawe.

Ledwa in ejome tuojuas at-nese munis kawa bułka, ro-dykeuzis, ir sziweje geton-a-swieta. Sedomes prie pusrežu-i: lajki walgio prasydej la-baj mokslinges apskimas.

Buwo taj 1820 miastose, ta-re senukas, kada isz darak-to-riau literaturos lotinyszkos i-lenku historyjos, likaus Prefe-ketu tos szkalos. Kiatyno in manu wietu atsifti impedjy: Jav-bajges wakacijos, su paroda buwo prid i nes mokslos atsy-pri wio kielis diemas užraszos stu-dentu griszstaneciu in mokslo-ne tewu, o manu impedzio ne-buwo matit.

Karta wienas powakare, su-wysu sawo lizdu, ot anam dwa-ruki, sdejau prie wakarienes, kad durys atsdare ir in ej-jaunes zmogus labaj prasta, apsyredes, pasyskilonio gra-gej ir ape Prefekta kauniszu-nska u pakluec. „Asz juc e-min, atsakau kialent no stalo-o su kuo turu unara kalbet paklausian. „Su Adomu Mi-ciekowicze“ atsake izs po walos jaumkaitis; esu atsiustas an-deraktoriu in ta szkala; pas-kuj dawe man gromata ir pun-dala popieru no rektorius uni-wersitetu iz Wilnus.

Užprasziau j ant wakarie-nes, szale sawes pasodines, do-

wana Diewo su juo pasydati-nau; ir no lajko ta diena, kurio ing mano namus pyrma-karta in ejo ir sedos prie stalo, uzraszau ant wysados pomie-tje szirdies sawo.

Po wakarienej, nauje drau-zi paezstowojan pipkute, per-irejau atsiustas popieras, po-tam labaj ilgaj snekueziamow-u sawym ir no to lajko prasi-lejo mus pažintis permajaus-ing mejle, nieku neparuszo-igi grabo lento.

Ant ritojauz inprawodijau-szaka ir perstaziau nauj-laraktoriu. Ilgajau juo nem-ziu, tiktaj adinose moklo-ba tuojaus po moklo gryza-wo pas sawe, uszydaridavo sa-s-pakajau, arbala slebdawos-y i zmoniu, jeszkojo spakajau-no tuszcziausiose wietose.

Lejadowys in tankiaus-gres, ejdalo terp kahnu in akra-szecziu. Nenuuno. No te-ajko milimiutuose buvo waj-szecziomis, ar pawasys ter-pkwietiu, ar wasara eze-grau-mu ir zajbu, ar widuri ziemos-zese pusnui, stojsy ta pakal-ne shuna jo wardu abdow-na.

Iz pradzios drangaj je haj-ke iuž warjota, asz patas-pakiau: turbut milisi arba a-je dydles dajkuts myslise.

Ne iszmanian to, delko jis wy-

a pati drabuzi nesizio,

kas-ki fabiusz isztrintu; buwan-je spakajau, kad nezinojan-

kur stalawojej ka wadgo. My-

dijau kad badu kienze, pro-

lejau skaudet fabiusz da, kad

naujes mus drangui pilde su-

wo pawinastis prygulinej-

studentaj iszwazinio pas te-

wus daraktojey iszklido po wy-

sus paszalos, asz su sawo in-

milije silscejau sawo dwar-ki, o Mickiewicze likos mie-

stis. Daszinojanu kad jo tris

Wilnus ateoje pekszt atlan-

kit musu Adoma, akwata ma-

ne emu pasypažint sujej. Tam

lafikie wienas karta nuslinkau-

in mesta. Pabarszkinan in

Iuris: Tegul bus pagarbitas

Jesus Chrystus! tariu in

zdamas. „Ant amžiun amži-ju amon“ atsakie. Adomas

paskozas isz wietos pasiswei-

kino su manim, paskuj atsy-

krejpes in drangus sawo: Per-

statu jumis poni prefekta, o

paskuj tare in mane: o taj ma-

no prieletej ir drangaj. Grauz-

taj buvo jaunikażej.

Tuom tarpu Mickiewicze

pradejo isz galbos sakit pim-

mittine giesme Gražinos. Klan-

se su dydelu diwu. Poeta

Adomas pababigej, wysy tilio-

ne walanda; ba buvo kozmas

uzimtas žodžes girdetajis. Ado-

maj, dawinejau tau metaj ad-

galoe roda kad palautum ir

drangus dzewiotum, o dabar

matau kad tavo garbe iszys-

zliwos wyso pasuale, ir tavo

procie bus nesmerulta per am-

ius!

Ne toli buwo 12 adina, atsi-

skewinjan su wysays, o emes

Mickiewicze in szali tariau: A-

domaj, studoku manu rankra-

sti bi ant tieku tau je. Ra-

sta tawo, atsakie pasylkis-

au ant pamiontakojp no

prietelaus; mejlej rodos sene-

nu wysados klasinsiu, o tavo

rodos no užmirusi igi smert!

Tejp taj Adomas Mickiewi-

cez tikras lietuvinak sawo

iszszminez ir mokslu iszszis-

zliwos dejose Lanku, kurio ra-

ztrus godz wiss skajto. Jo

procie wysokino liežuviouse

ira drukawotu ir koznas gery-

wejpijous giesmeni ir wy-

szkies aprišimais.

Ta pakalne kure wadina-

ju. Kajp taj manu pamati-

in ejnanti in pakaju, apsiš-

kujo byski, galwa lingte-

liem, per jisum, ir ta prawar-

na su patiesziniu!

Ponas Adomaj, paklausiu-

ar esy ligotau. Galu bu-atska-

ju wajkszina skuda. „Mazu-

ziridz adaujanu.“ Szirdi-pa-

sakie!

Taj tysi paezlabaj po-

ta (rasztojas) paszaukian:

manu jaunikaij, klasik ro-

los: pameks gilus raszutus; ta-

ve ant nieko ne iszawes, raszik-tej ka.

Ba tiek raszta-jazuma ir galwa majzso. Jan

tais diemas žudaj, szkada mu-

awo jaunistes. Beda ma su-

awim! paszaukian: prapru-

les zmogu! Ne ira kas su-

taivne wjetkie. Po kilu wal-

teinu, ponas Adomaj lada-wiau,

esy labaj pomeitius;

awo jaunistes, ne tury daswieczielmo. Užemej-

wieta mano kurio az per tiek

metu pawinnaszezis pildzau;

noryst kitus pamokit rejkie-

nu; ir no lajko ta diena,

kurio ing mano namus pyrma-

karta in ejo ir sedos prie stalo,

uzraszau ant wysados pomie-

tije szirdies sawo.

Po wakarienej, nauje drau-

zi paezstowojan pipkute, per-

irejau atsiustas popieras, po-

tam labaj ilgaj snekueziamow-

u sawym ir no to lajko prasi-

lejo mus pažintis permajau-

ting mejle, nieku neparuszo-

igi grabo lento.

Ant ritojauz inprawodijau-

szaka ir perstaziau nauj-

laraktoriu. Ilgajau juo nem-

ziau, kad isz nauda,

atvieniu, tiktaj adinose moklo-

ba tuojaus

iszszkite.

Ant ritojauz inprawodijau-

szaka ir perstaziau nauj-

laraktoriu. Ilgajau juo nem-

ziau, kad isz nauda,

atvieniu, tiktaj adinose moklo-

ba tuojaus

iszszkite.

Ant ritojauz inprawodijau-

szaka ir perstaziau nauj-

laraktoriu. Ilgajau juo nem-

ziau, kad isz nauda,